

LADY LINNEN

NIET ALLE BELGEN IN LOS ANGELES ZIJN GOUDZOEKERS. HARDE WERKERS, HOOGSTENS DROMERS OF MISSCHIEN ZONZOEKERS. IN ZES AFLEVERINGEN GAAN WE OP BEZOEK BIJ BELGEN DIE HUN GELUK BEPROEVEN IN 'THE CITY OF DREAMS'. AFLEVERING DRIE: HILDE LEIAGHAT, DE VROUW ACHTER HET BELGISCHE LINNENMERK POM POM AT HOME. 'HIER KUN JE OP DEZELFDE DAG 'S OCHTENDS SKIËN, 'S MIDDAGS THUIS LUNCHEN EN IN DE NAMIDDAG OP HET STRAND LIGGEN. WAAR ANDERS IN DE WERELD KAN DAT?'

DOOR LAURA VAN BOUCHOUT, FOTO'S FREDERIK VERCRUYSSSE

H

Hilde Leiaghat (55) koos op haar zestiende een Iraanse jongen uit als de liefde van haar leven. Ze trouwde met hem zonder de zegen van haar ouders, stak een oceaan over om in haar droomstad te wonen, gooide het roer in haar carrière meermaals om en is nog dagelijks lekker koppig. *'You've got to follow your gut.'* De Limburgse kan het niet genoeg zeggen. Welgeteld twee zinnen lang overleeft haar Nederlands. *'Is it okay if I continue in English?'*

Vanuit Los Angeles runt ze vandaag een succesvol bedrijf in Belgisch linnen. Met als kers op de taart een prachtig huis in Los Feliz. Mét zwembad. En in de tuin alles voor een frisse zomersalade: avocado's, sinaasappels, olijven.

'Het huis dateert uit 1911, het was het eerste huis in deze straat', zegt Hilde. Vandaag boomt de buurt. Iets verderop woont Gary Oldman. In de slaapkamer werd ooit een reclamespot voor de Super Bowl opgenomen. Dat zegt genoeg. 'Ik weet nog perfect

waarom ik verliefd geworden ben op ons huis. Al dat licht: het heeft maar liefst 46 ramen. Het is dus geen goed huis voor kunstverzamelaars, er blijven amper muren over (*lacht*).

Maar laten we beginnen bij het begin: Antwerpen, 1985.

I NEED TO GO

Hilde en haar man Reza wandelden naar een restaurant. Ze hadden iets te vieren, de volgende dag zou hij zijn eerste job als burgerlijk ingenieur beginnen. Op de Kaasrui ving een bordje hun blik: te huur. Ze stopten even, gluurden binnen, het bleek een prachtig pand. Hun fantasie vatte vlam, en het vuur ging zelfs aan tafel niet liggen. Glazen werden bijgeschonken, de droom werd scherper. Op de terugweg stopten ze er weer.

Hilde: 'De volgende dag ondertekenden we het huurcontract. Mijn man is nooit op zijn werk »

geraakt.' Met wat financiële hulp van zijn ouders opende Reza een bar met kleine kaart. Zelf hield Hilde haar baan als secretaresse in de diamantsector. Maar na een paar weken kreeg ze een telefoontje op het werk. 'Het was volle paniek in de keuken, ze wisten amper waar ze mee bezig waren. Ik ben toen onmiddellijk naar mijn baas gestapt. Mijn man heeft mij nodig, ik moet gaan. Sinds dat moment hebben mijn man en ik altijd samengewerkt.'

In de zomervakantie sloot de zaak steevast voor zes weken de deuren. Dan trok het koppel naar Los Angeles. 'Mijn schoonbroer woonde hier. Bij elk bezoek dacht ik: dit is waar ik wil wonen.' Lang wachten op een kans was het niet. Op een avond liep het restaurant leeg, op één

tafel na. 'Een man bleef maar plakken en vroeg naar Reza.' Of hij bereid was om zijn restaurant te verkopen? 'Een maand later stonden we hier. We hadden alles halsoverkop verkocht. We waren net in een nieuw appartement getrokken aan de Kruidtuin. Gelukkig was een Britse vriend uit de diamantindustrie net op zoek naar een plek. Hij heeft álles van ons overgenomen. Onze auto, het appartement, de inboedel: wij trokken eruit en hij erin.'

YOU'RE NEVER GONNA MAKE IT

Namen ze mee naar L.A.: hun zoontje van twee, 250.000 dollar en het telefoonnummer van familie vriend en restaurateur Eddy Kerkhofs. 'Eddy's restaurant Le Dôme was toen de place to be

op Sunset Boulevard. De hele muziek-industrie hing er rond: Rod Stewart, Elton John. Alle rockers. Ik keek dus uit naar zijn advies.' Eddy had maar één tip: 'Pak je geld en keer terug naar huis. *You're never gonna make it.*'

Het koppel besloot om er toch voor te gaan. 'Maar we hadden moeten luisteren.' Drie maanden later stonden ze aan de rand van een faillissement. 'Ons restaurant op Melrose Avenue draaide goed, maar we verloren elke dag geld. De huur was torenhoog en we hadden veel personeel. De obers in ons restaurant verdienden meer dan wij. We leefden van dag tot dag, hadden plots niets meer. Zelfs geen geld om eten te kopen. Godzijdank hadden we een restaurant waar we restjes konden eten.' »

Achter de schermen daverde het dan wel, in de zaal leek de zaak een groot succes. 'Een van onze beste klanten was Madonna. Ze was toen nog achteraan in de twintig, het was ten tijde van haar Blond Ambition Tour. Het was echt haar favoriete plek.' *Desperate times, desperate measures*, dacht Hilde. En zo belandde ze op een avond aan Madonna's tafel. 'Ze zat daar met comédienne Sandra Bernhard. Ik heb al mijn moed verzameld en haar om geld gesmeekt. Oh my god, ik heb eerst twee glazen wijn achterovergeslagen achter de bar. Maar weet je, als je elke dag moet knokken om te overleven, dan doe je wat je moet doen.' Het antwoord van de zangeres: ik kan je niet helpen. Maar ze zou wel reclame maken. 'En dat heeft ze gedaan. Ze hield

haar feestjes bij ons, bestelde voor iedereen de Caesar Salad. Haar dansers werden onze obers. En zo zijn we nog even blijven drijven.' Niet veel later verkochten Hilde en haar man de zaak. Net op tijd.

LADES VOL LINNEN

Eenmaal die deal beklonken was, keerde het gezin terug naar België. 'Maar na een week was ik er ongelukkig. De grijsheid en de stress: het voelde niet goed. Ik hou van mijn moederland en ga er graag op bezoek, maar ik kon er niet meer wonen. Ik was te gewoon aan de manier van leven hier.' Dan maar terug naar L.A. Ondertussen met twee zonen. Met iets minder kapitaal, en zonder plan. 'We hadden niet onze hele investering terugverdiend met de verkoop van ons restau-

rant, maar dat kon ons niet schelen. We waren klaar voor een nieuw avontuur.'

En zo ontstond Pom Pom at Home. 'Als ik nadacht over wat ik altijd het liefst had gedaan, dan was dat decoreren. Tussen lunch en diner ging ik in tweedehands-winkeltjes jagen op oude kandelaars, kaders en spiegels. Dat zag je hier toen nergens en de mensen vonden het fantastisch.' Het pand was snel gevonden: het koppel verhuisde al zijn meubels naar de winkel en vulde die aan met spullen van de rommelmarkt. 'Vlak naast het pand was een acteerstudio. Alle acteurs droegen jeans, witte T-shirts en sneakers. Dus zette ik manden met witte shirts, All Stars en vintage Levi's-broeken buiten. En ik mixte het met karaktervolle spulletjes. De *L.A. Times* kwam langs op ons openings- »

'IK HEB OOI
AL MIJN MOED
VERZAMELD
EN MADONNA
OM GELD
GESMEEKT.
ALS JE ELKE
DAG MOET
KNOKKEN OM
TE OVERLEVEN,
DAN DOE JE WAT
JE MOET DOEN'

weekend en zo ging de bal aan het rollen. Niet veel later hadden we verschillende winkels. Eerst met veel brocante, daarna met interieurspullen. Dat hebben we vijfentwintig jaar lang gedaan.'

Het linnen was aanvankelijk slechts een voetnoot. 'Als we containers vol antiek lieten aanrukken uit België, kochten we linnen aan om de lades op te vullen en meubels te beschermen. Vorig jaar hebben we onze laatste winkel gesloten en zijn we uitsluitend op de groothandel in linnen gaan focussen. We produceren met echt Belgisch vlas in India en China.'

Vandaag gaan de zaken uitstekend. Hilde – verantwoordelijk voor productie en design – reist de hele wereld rond. Op kantoor werken vijftien personeelsleden, aangesterkt door een salesforce van veertig mensen in de VS.

BELGIË BOVEN

Of het een duwtje in de rug was, is moeilijk in te schatten. Maar het label 'Belgisch' boomt vandaag in de V.S. Zelfs

Amerikaanse biermerken adverteren met de stempel *Belgian style*. 'Dat maakt me trots. Toen ik hier dertig jaar geleden aankwam, was ons land van geen belang. Toen moest je naar New York om een Stella te kunnen drinken. Het enige wat ze kenden was de Belgische wafel. Nu vind je ons bier overal. Ik ben heel blij dat we eindelijk erkenning krijgen voor ons vakmanschap. We hebben daarin veel aan Axel Vervoordt te danken, zeker qua design. Hij heeft de Belgische naam hier op de kaart gezet. En de Antwerpse Zes hebben ook veel betekend hier.'

De trots op het moederland leeft dan nog, maar de band verdampt met het jaar. Pom Pom At Home wordt vandaag gerund door Sam, Hildes oudste zoon. Een handvol kussenslopen draagt nog de naam van een Belgische stad. 'Maar we evolueren meer en meer naar een Californische identiteit. Mijn zonen zijn fervente surfers, dus we verwerken ook die cultuur steeds meer in onze ontwerpen. We willen zelfs eigen surfboards produceren. Maar de manier waarop we onze business runnen, blijft wel heel Belgisch. We doen het bewust op onze manier: we eten 's middags allemaal samen en functioneren echt als een familie. Misschien dat dat verandert als we blijven groeien, maar vandaag is er niet echt het gevoel van de harde bedrijfswereld.'

Hildes zonen zijn nog amper Belgisch. 'Het zijn echte Amerikanen. Ze hebben nooit Nederlands gesproken en daar heb ik nu wel spijt van. Ik denk dat dat typisch is voor immigranten van de eerste generatie. We kwamen hier aan op ons achtentwintigste met een tweejarige, en we waren als de dood dat hij niet mee zou kunnen. Dat was een stomme gedachte, ze hadden Farsi en Nederlands kunnen spreken.'

LEVE L.A.

'De enorme files en de aardbevingen.' Dat zijn de enige minpunten aan L.A. die Hilde kan bedenken. 'Het is hier echt de hemel voor mij. Je kunt op dezelfde dag's

ochtends skiën, 's middags thuis lunchen en in de namiddag op het strand liggen. Waar anders in de wereld kan dat?' Maar toch mist ze België ook wel. 'We hebben hier hopen vrienden, maar het sociale leven is hier anders georganiseerd. Het gemak van lekker even impromptu een wijntje te gaan drinken en te weten dat je iemand zult tegenkomen, dat bestaat hier niet. In het begin was dat wel een gemis. Door de grote afstanden heb je bijna overal de auto voor nodig en moet je alles plannen. Maar dit is gewoon waar ik thuishoor. In België had ik een mooi leven, maar alles voelde toch heel stresserend aan. Hier hebben we veel miserie gekend, we zijn zelfs alles kwijtgeraakt, maar toch voel ik me hier meer ontspannen. Hoe meer ik van de wereld zie, hoe liever ik thuiskom. Vroeger dacht ik dat ik graag nog eens in New York zou wonen. Ondertussen heb ik daar zoveel tijd doorgebracht dat ik bij thuiskomst in L.A. elke keer denk: oef, hier is tenminste ruimte.'

DE LIEVELINGEN VAN HILDE

- **The Greek Theatre**

Dit openluchttheater ligt aan de rand van Griffith Park, een gigantisch natuurgebied in de stad. 'De programmatie is er top. Ik ga er af en toe in mijn eentje naar een concert. Op een bankje zitten met de honden en naar de muziek luisteren, dat is pure luxe.'

www.greektheatre.com

- **Sunset Junction in Silver Lake**

Het knooppunt van Sunset Boulevard en Santa Monica Boulevard is een van de weinige plekken in L.A. waar het fijn is om te voet rond te struinen. 'De vibe, de ontspannen sfeer. Het heeft een zeker Europees gevoel.' Je kunt er een wijntje of koffie gaan drinken in de vele bars en restaurants of gewoon lekker shoppen. 'Ik ga graag een krant lezen bij een slaatje in de Franse koffiebar Casbah Café.'

www.casbahcafe.com

EINDE